

Si jo fos pilota

Ai, si les pilotes parlessin

Ai, si les pilotes ens diguessin coses....

El paisatgisme continua vigent. Continua vigent com a tema de recerca i expressió artística. Des que el primer individu ociós, i també pensarós, es va plantar davant un paisatge amb l'actitud d'aprendre a trobar bell, allò que és gran, té un costat fosc i et fa petit. Segurament anava armat amb un llapis i un paper.

Després, escollint el camí de la literatura o el de la pintura, tota una munió d'homes i dones han transitat per una infinitat de paisatges cercant la manera de fer-se'ls seus, acotar-ne les sensacions i poder-les compartir. D'aleshores ha plogut molt: visions romàntiques evocadores, pulsions impressionistes rere la llum, instantànies realistes obsessives, abstraccions i textures metafòriques, fins que "sortir a fóra a fer" i documentar el testimoni d'una acció, també ha estat possible. Perquè l'espai natural és el marc més gran que tenim.

Per mi enquadrar és un maldecap, diu l'Albert Gusi. Com tants altres autors que s'han apropiat al LandArt (aquell que passa al camp o a cel obert, si som més generosos) des de l'escultura o la pintura, ell defensa la seva actitud artística des de la fotografia. Però explica que el marc tradicional –el del visor d'una càmera– se li va fer petit de seguida i que la seva curiositat l'ha dut a fixar-se d'una forma especial *en el fóra de camp*. I allà passen tantes coses que ja no depenen només d'ell, que decideix adoptar el rol d'artista intervencionista per aplegar-les en el marc d'una experiència. I que la vol coral i lúdica. I sense deixar noses al lloc.

Alexandre Cirici quan parlava dels inflables de Josep Ponsatí -aquells que als anys 70 van canviar l'skyline de Cadaqués, Eivissa o Benidorm- deia *que no eren coses que hem vist, sinó coses que ens han passat*, perquè aquelles peces no eren autosuficients sense una posada en escena que requeria un nombre elevat de persones implicades i entusiastes per a fer-les possibles. Gusi, enfoca els seus projectes de manera semblant. Treballa amb projectes participatius, perquè l'art contemporani s'encomani. Altrament no li trobaria el sentit.

Roman Signer, un altre intervencionista efímer com ell, diu que treballar amb el territori i el rastre, és introduir la quarta dimensió a l'escultura: el temps. Un temps entès com a recorregut i com a espai, però també com a vector de moviment i acció. I com a lapsus, generador d'accions involuntàries i conseqüències no previstes, que caldrà acceptar i també emmarcar d'una manera o altra.

Jo voldria saber si l'Albert pensa aquests projectes perquè enyora els temps de nen quan deuria jugar sovint a pilota a qualsevol lloc o com s'organitza el dia a dia, per encara poder-ho fer. En tot cas, li admiro la generositat en convidar-nos a tornar-hi amb ell. Ara, que ens han prohibit, *jugar a pilota al parc*.

Anna Capella